ΜΥΤΙΛΗΝΗ-ΧΡΟΝΟΣ Α.Β.55

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Θ. ΛΕΥΚΙΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

ΤΗΛ. : 2-86 — ΤΙΜΗ ΔΡ. 200

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦ. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΛΕΣΒΟΥ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΔ

ταετοῦς βίου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, δαπανηθέντα εἰς πειραματισμὸν πρὸς ἐγκληματισμὸν ξένης δυναστείας ἀπεδείχθησαν φενάκη».

ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ

"ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ : ΤΥΡΑΝΝΟΣ ! ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ !„ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΕΓΓΟΒΟΛΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ!

Ὁ εὐρωπαϊκὸς κορμός ἔχει ξεκαθαριστεῖ σχεδὸν ὁλόκληρος ἀπ' τὸ μοναρχοφασιστικὸ ΕΚΖΕΜΑ. Κολασμένοι θρόνοι βασιλιάδων, ποὺ αἰῶνες πολλοὺς τυραγνοῦσαν καὶ ξεζούμιζαν τοὺς λαούς, ἁρπάχτηκαν ἀπ' τὸν ἄνεμο τῆς προόδου καὶ ἔγιναν ΘΡΟΥΨΑΛΑ!

Χρυσοδούλευτες κορῶνες—αὐτὰ τὰ εἰδεχθῆ σύμβολα τοῦ κορυφαίου πλούτου τοῦ προερχομένου ἀπ' τὴν ἐκμετάλλευση τοῦ ἱδρῶτα τῶν σκλάβων λαῶν — πετάχτηκαν στὸ διεθνῆ τενεκὲ ΤΩΝ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ.

Ἀνθρωπάκηδες ποὺ ἀσκοῦσαν — ἐλέῳ Θεοῦ ! — τὸ ἐπάγγελμα τοῦ «ΙΔΙΟΧΤΗΤΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ» — τοῦ Κυρίου τῶν σαρκῶν καὶ τῶν πνευμάτων ! — κρύβοντας πίσω ἀπὸ μιὰ κόκκινη ἁλουργίδα, πότε ἕνα προγάστορα νταβραντισμένο πρίαπο καὶ πότε ἕνα ἀνθρωπόμορφο ζωντόβολο βουβαλικῆς πνευματικῆς ἰδιοσυστασίας, ἔγιναν ΑΦΑΝΤΟΙ, ἢ ἔγιναν ἰσόβιοι περιηγητὲς τῶν μυστηριακῶν τροπικῶν χωρῶν !

* * *

Ἡ Ἑλλάδα, ἀπὸ τότε ποὺ βγῆκε, μὲ τὴν ὑπέροχη ἀπολυτρωτικὴ πάλη τοῦ λαοῦ της, ἀπ' τὸ ἔρεβος τῆς ἐθνικῆς σκλαβιᾶς, ὑπέστη μὲ τὴ στανικὴ ἐπέμβαση τῶν ξένων αὐτόκλητων προστατῶν της, τὴν ΚΑΤΑΘΛΙΠΤΙΚΗ ΚΑΒΑΛΛΑ ἑνὸς βασιλικοῦ τυράννου ποὺ, τέσσαρες φορὲς στὸ διάστημα ἑνὸς αἰῶνος τὸν τίναξε ΒΙΑΙΑ ἀπ' τὴ ράχη της κι' ἄλλες τόσες ὑποχρεώθηκε νὰ τὸν ξαναϋποστεῖ, γιὰ λόγους «ἀνεξαρτήτους» πρὸς τὴ θέλησή της.

Ὁ ἑλληνικὸς λαός, ἀπὸ τότε ποὺ ἔνοιωσε νὰ πρωτοωριμάζει ἡ ἐθνική του συνείδηση ἕως τώρα, ἐξεδήλωσε πάντα ἕνα ἄκρατο καὶ ΘΑΡΡΑΛΕΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ποὺ τὸν ἔκανε ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟ ἀντίπαλο ὅλων τῶν κατὰ καιροὺς ἐσωτερικῶν ΤΥΡΑΝΝΩΝ του.

Καὶ εἶνε χαρακτηριστικὸ τὸ γνώρισμα ὅτι σ' ὅλες τὶς φάσεις τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ του ἀγώνα, τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴν ἐθνική του ὁλοκλήρωση, ἡ πάλη του ὑπῆρξε διμέτωπη: ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΞΩ ΚΑΙ ΠΡΟΝ ΤΟΝ ΜΕΣΑ ΕΧΘΡΟ !

* * *

Τὸ τελευταῖο κεφάλαιο τῆς ἱστορίας, ποὺ πέφτει μέσα σ' ὁλόκληρη τὴν τελευταία δεκαετία, δείχνει μὲ πόση ὑπερένταση τῶν δυνάμεών του καὶ μὲ πόση ἀλύγιστη ἀποφασιστικότητα, ὁ μεγαλομάρτυς καὶ ἥρωας αὐτὸς λαός, ἐπιχειρεῖ νὰ φθάσει ὁριστικὰ στὸ τέρμα τοῦ διπλοῦ πολύχρονου ἀγώνα του, γιὰ τὸν ἐθνικὸ καὶ πολιτικοκοινωνικό του ἀπολυτρωμό.

Κι' ὁ ἀγώνας αὐτὸς βρίσκεται τώρα στὴ ΜΕΓΑΛΗ ὥρα του. Γιατὶ ὁ ἐσωτερικὸς τύραννος, μὲ πανεπιστρατευμένες τὶς δυνάμεις του, μὲ βάρβαρο ὑλικὸ ἐξοπλισμό, μὲ ἀντιλαϊκὸ μῖσος ξεκαπίστρωτο, σπιρουνιασμένος ἀπὸ ἕνα ΘΗΡΙΩΔΕΣ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΑΥΤΟΣΥΝΤΗΡΗΣΗΣ, ἐπιχειρεῖ μὲ τὴν πιὸ κτηνώδη ἄσκηση βίας ποὺ τοῦ δίνει ὁ ὑποχείριός του κρατικὸς μηχανισμός, νὰ τὸν πετάξει ΑΝΑΣΚΕΛΑ !

* * *

Τὸ δημοψήφισμα τῆς 1ης Σεπτεμβρίου μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ εἶνε τὸ ποθούμενο τέρμα στὴν βασανιστικὴ ἀγωνιστικὴ πορεία τοῦ λαοῦ μας

Ὁ βρυκολακιασμένος πολιτικὸς ὑπόκοσμος ποὺ ἔχει γεμίσει τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς του μὲ τὸ πηχτὸ φαρμάκι τοῦ ἀντιλαϊκοῦ του μίσους καὶ ἔχει ἐπιστρατεύσει καὶ ἔχει βάλει τὴν πολύπειρη ΣΑΤΑΝΙΚΟΤΗΤΑ του στὴν ὑπηρεσία τοῦ Δανιμαρκέζου τυράννου ποὺ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ ἔξω ἀπ' τὰ ἑλληνικὰ σύνορα, πάει νὰ παίξει μεθαύριο τὴν τύχη του : ΚΟΡΩΝΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΑ !

Πιστεύει ὁ συρφετὸς αὐτὸς ὅτι ἔχει ἐξασφαλίσει τὴν εὔνοια τῆς Κλωθῶς μὲ ὅση ΠΡΟΕΡΓΑΣΙΑ ἔκαμεν ὡς τώρα, ἡ αἱμοστάζουσα χαντζάρα τῶν Σούρληδων, ὁ βούρδουλας τῶν σταυρωτήδων, τὰ δολοφόνα βόλια τῶν στρατοδικειακῶν ἀποσπασμάτων, οἱ θλιβερὲς νηοπομπὲς τῶν ἐξορίστων, τὸ ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, μὲ τὸ ὁποῖο κατασκέπασε τὴν Ἑλλάδα ; ΑΠΑΤΑΤΑΙ ΟΙΚΤΡΟΤΑΤΑ ! Ὁ ἑλληνικὸς λαός, ἀτενίζοντας τὸ φεγγοβόλο ὅραμα τῆς αὐριανῆς Δημοκρατίας του καὶ μὲ τὴν εὐλογία τῶν ΝΕΚΡΩΝ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΟΥ, θὰ ἀποδείξει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ στοὺς ἁλιτηρίους ἐχθρούς του, ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ρέει μέσα στὶς φλέβες του, ἄδολο καὶ ἁγνό, τὸ αἷμα τῆς ἀρρενωπῆς ράτσας του !

ΓΛΥΞΒΟΥΡΓΟΙ - ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΔΟΣ ! ΕΘΝΙΚΟΣ ΟΛΕΘΡΟΣ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο Α' ΚΑΙ ΤΟ 1897

Αὐτὰ τὰ τέσσερα νούμερα 1—8—9—7 μέσα σὲ μαῦρο πλαίσιο, εἶνε ἡ ἀτιμωτικὴ σφραγίδα τῆς βασιλείας ΓΕΩΡΓΙΟΥ τοῦ ΠΡΩΤΟΥ !

Τριάντα χρόνια αἰσχρῆς πολιτικῆς συναλλαγῆς, οἰκονομικῆς ρεμούλας, διοικητικῆς ἐξαχρείωσης, αὐλικῶν ραδιουργιῶν καὶ σκανδάλων, κλεψιᾶς καὶ ἐκμετάλλευσης τῶν πάντων ὁδήγησαν σ' αὐτὸ τὸ ἀνιστόρητο μεγαλούργημα ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΗΣ ποὺ ὑπέστη ἡ Ἑλλάδα, στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ Ἑλλάδα τῶν θρύλων τοῦ Εἰκοσιένα.

Ἰδοὺ πῶς περιγράφει ὁ Γεώργιος Φιλάρετος στὸ βιβλίο του «Ἡ Βασιλεία ἐν Ἑλλάδι» τὴν πρὸ τοῦ 1897 ἐποχή :

«Ἐνῶ ἐθνικῶς ἐκαρκινοβατοῦμεν ἐπικινδύνως, ἐσωτερικῶς ἐβαίνομεν πρὸς τὸν ὄλεθρον. Ἡ ἑρμαφρόδιτος ἐξωτερικὴ πολιτικὴ δὲν ἦτο μὲν εἰρηνική, ἀλλὰ οὐδὲ πολεμική· ἦτο ὅμως καταβόθρα φόρων καὶ δανείων. Ἡ συναλλαγὴ εἶχε καταβαραθρώσει τὸ πανελλήνιον ἐθνικῶς, πολιτικῶς, οἰκονομικῶς καὶ κοινωνικῶς».

Ὁ Χαρ. Τρικούπης στὴν πολιτικὴ διαθήκη του, ποὺ δημοσιεύτηκε στὰ 1896 ἔγραφε :

«Εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσωμεν πλέον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ρουσφετιοῦ. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος τῶν ρουσφετολόγων καὶ παραίτιος τῆς καταστροφῆς τῶν καλῶν νόμων.

Καὶ ὁ Δημ. Ράλλης, σὲ ἄρθρο του ποὺ δημοσίευψε ἡ «Πατρὶς» τοῦ Βουκουρεστίου τὸ Μάη τοῦ 1896, ἔγραφε :

«Ἡ βασιλεία ἔδρασε ἐπιζημίως καὶ εὐτελέστατα διὰ τὴν χώραν. Συναλλαγὴ μεταξὺ λαοῦ καὶ πολιτευομένων δὲν ὑπῆρξε τοσαύτη, ὅση μεταξὺ Στέμματος καὶ τῶν κυβερνήσεων αὐτοῦ. Ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ εἶνε πολιτικὴ τῆς αὐλῆς καὶ ἀπέτυχε οἰκτρότατα· ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ὑπεύθυνος τῶν ἀτυχημάτων (ὁ Γεώργιος) εὑρίσκεται, σήμερον, μεταξὺ τῶν συνταγματικῶς ἀνευθύνων».

Στὰ 1893 κηρύχτηκε ἐπίσημα ἡ χρεωκοπία τῆς Ἑλλάδος μὲ τὶς φοβερὲς της συνέπειες. Οἰκονομικὴ κρίση, μιζέρια, φτώχια, λαϊκὸς ἀναβρασμός. Κ' οἱ ξένοι ποὺ εἶχαν τὰ κεφάλαιά τους, τὰ δάνειά τους, τὶς ἐπιχειρήσεις τους στὴν Ἑλλάδα, ἀνησυχοῦσαν. Ἤθελαν νὰ ἐπιβάλουν τὸν ἔλεγχό τους, νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ συμφέροντά τους καὶ τ' ἄνομα κέρδη τους. Καὶ ἔγινεν ὁ πόλεμος. Σὰν ἀφορμὴ χρησίμεψε τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τῆς Κρήτης τοῦ 1896 καὶ οἱ σφαγὲς ποὺ τὸ ἀκολούθησαν. Ὁ Γεώργιος ἄδραξε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκμεταλευθεῖ τὸν πατριωτικὸ ἀντίχτυπο τῶν γεγονότων. Ἔστειλε στὴν Κρήτη στρατὸ καὶ καράβια. Καὶ —ἔχοντας μαγειρέψει τὴ δουλειὰ μὲ τὶς ξένες δυνάμεις— ἐκακάριζε σὰν γελοῖος Ταρταρῖνος:

«Γνωρίζω καλῶς τὴν δύναμίν μου καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς Εὐρώπης. Ἐὰν μὲ ἀποκλείσουν ἐν Κρήτῃ, θὰ τραπῶ πρὸς τὰ σύνορα καὶ θὰ προχωρήσω εἰς τὴν Μακεδονίαν ἄγων τριακοσίας χιλιάδας Ἑλλήνων....»

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ εἰσβάλουν οἱ Τοῦρκοι στὴ Θεσσαλία. Οἱ 300 χιλιάδες τοῦ Γεωργίου δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ 40 χιλιάδες ἄνδρες, κακὰ ὁπλισμένους, ἀγύμναστους, ξεπαπούτσωτους, ἀνοργάνωτους. Ἔγινε, βέβαια, ἐπιστράτευση. Ἀλλὰ τὰ 2|3 τῶν ἐπιστρατευθέντων βγῆκαν «ἀπαλλαγέντες» Ἔπεσε, λένε, μπόλικος παρὰς γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἄλλως τε δὲν ὑπῆρχαν καὶ ὅπλα γιὰ μεγαλείτερη δύναμη. Αὐτουνοῦ τοῦ στρατοῦ ἐπὶ κεφαλῆς μπῆκε ὁ Διάδοχος τοῦ θρόνου. Καὶ τ' ἀποτελέσματα ἦρθαν ραγδαῖα. Σὲ λίγες μέρες ὁ ἐχθρὸς ἔφταξε στὴ Λαμία. Καὶ ἡ βασιλικὴ κυβέρνηση ἱκέτευε τὶς ξένες δυνάμεις νὰ ἐπέμβουν γιὰ νὰ σταματήσει ὁ ψευδοπόλεμος. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελαν κι' αὐτές. Σταμάτησαν τὸν πόλεμο, ἔστειλαν πίσω στὰ σύνορά τους τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ ἐπέβαλαν στὴν Ἑλλάδα τὸ διεθνῆ οἰκονομικὸ ἔλεγχο καὶ μίαν ἀποζημίωση 4.000.000 λιρῶν γιὰ τοὺς Τούρκους. Ὁ φιλέλληνας ἰταλὸς βουλευτὴς Κυπριάνης ποὺ ἦρθε, τότε, νὰ πολεμήσει γιὰ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ σῶμα τῶν Γαριβαλδινῶν, ἔγραφε ἀπογοητευμένος, στὶς ἐντυπώσεις του:

«Ἦτο πόλεμος ἐκ συμπαιγνίας ὁ πόλεμος οὗτος. Ἦτο μία . . . αἱματηρὰ κωμωδία πρὸς χάριν τῶν μεγάλων δυνάμεων».

Καὶ ὁ ἱστορικὸς Στ. Στεφάνου γράφει τὰ ἀκόλουθα πολὺ χαρακτηριστικὰ γιὰ τὴ μελετημένη προδοσίατοῦ Γεωργίου στὸν πόλεμο τοῦ 97 :

«Κατὰ τὴν μακρὰν περίοδον τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἐθνικῆς κρίσεως, ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν ἕρμαιον μιᾶς πανισχύρου κεφαλαιοκρατικῆς συμμορίας, ἡ ὁποία ἔδρασε καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλόδος καὶ ἡ ὁποία ἐκμεταλλευομένη τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἔθνους — τοῦ θύματος! — ἀπέβλεπεν εἰς ἀνήθικον πλουτισμόν. Ὁ πόλεμος τοῦ 1897 ἦτο ἕνας ψευδοπόλεμος ὁ ὁποῖος εἶχεν ὡς σκοπὸν τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐπιβολὴν τοῦ Διεθνοῦς Οἰκονομικοῦ Ἐλέγχου. Ἡ ἑλληνικὴ πατρὶς ἠτιμάσθη καὶ τὸ τίμιον αἷμα τῶν ἑλλήνων στρατιωτῶν ἐχύθη εἰς μίαν προβεβουλευμένην ἀπάτην διὰ νὰ ἐπιβληθεῖ ὁ Διεθνὴς ἔλεγχος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐτόλμα νὰ δεχθεῖ καμμία ἑλληνικὴ κυβέρνησις καὶ καμμία Βουλὴ νὰ ψηφίσῃ. Ὄπισθεν τοῦ Βασιλέως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην (1893—1897) ἕδρα ἡ συμμορία τῶν κερδοσκόπων. Ἡ ὁμὰς τῶν κερδοσκόπων ἀπετελεῖτο: ἀπὸ τὸν βασιλέα Γεώργιον, ἀπὸ τὸν Νικόλαον Θών, ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν Συγγρὸν (τὸν μετέπειτα δῆθεν «ἐθνικὸν εὐεργέτην») ἀπὸ τὸν Χάμπρο ἐν Λονδίνῳ (τὸν πατέρα τοῦ σημερινοῦ Χάμπρο) Δανὸν τὴν καταγωγήν, προσωπικὸν καὶ ἔμπιστον φίλον τοῦ Βασιλέως. Ὁ πόλεμος τοῦ 1897 ἦτο ἕνας ψευδοπόλεμος, ἕνας εἰκονικὸς πόλεμος, ἐπινοηθεὶς τὸ θέρος τοῦ 1896 εἰς τὸ Φρέντεσπουργκ, μεταξὺ τῶν Ἐστεμμένων, διὰ νὰ ἐπιβληθεῖ ὁ Διεθνὴς ἔλεγχος ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς Ἑλλάδος».

* * *

Τὸ 1897 εἶνε ἡ ἀτιμωτικὴ σφραγίδα τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου τοῦ Α'. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς προδόθηκε ἀπὸ μιὰ ἐγκληματικὴ σπεῖρα ἐκμεταλλευτῶν καὶ κερδοσκόπων μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Γεώργιο. Σφαγιάστηκε στὰ πεδία τῶν μαχῶν, τάχατες γιὰ τὴν πατρίδα—τὴ Μεγάλη Ἑλλάδα ! — μὲ τὸν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ παραδοθεῖ χειροπόδαρα δεμένος σὲ μιὰ διεθνῆ συμμορία λωποδυτῶν καὶ τοκογλύφων! Αὐτὴ εἶνε ὁλοκάθαρα ἡ δράση τῆς Μοναρχίας στὴν Ἑλλάδα, στὰ χρόνια Γεωργίου τοῦ Α'., ποὺ ἔριξε τὸ λαὸ στὴ φτώχεια, στὸν ξεπεσμό, στὴν ἀτίμωση. Ποὺ ἔκανε τὴν Ἑλλάδα νὰ γίνει καὶ νὰ λέγεται ΨΩΡΟΚΩΣΤΑΙΝΑ !

ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

— Μὰ τί κάνεις αὐτοῦ, ὦ Εὐθύφρων ! Δὲ βλέπεις. ἐδῶ χαλᾶ ὁ κόσμος, γελᾶ καὶ κλαίει τὸ παρδαλὸ κατσίκι, τὴν ἄλλη Κυριακὴ ἔχουμε δημοψήφισμα—ὅλατάλλα τάχει ἡ Ζαφειρίτσα—πρόκειται νὰ κριθεῖ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδας, καὶ σὺ κάθεσαι αὐτοῦ κατηφὴς καὶ συλλογισμένος ; Τώρα σ' ἔπιασε αὐτὴ ἡ μουγκαμάρα ; Τόσον καιρὸ δὲν ἔσωνες, δὲ σταματοῦσες. Γιατί ; Μήπως ἐπειδὴ ἔφυγε ὁ κ. Τζαβέλλας ; Νὰ γράψουμε, βρὲ παιδί, νὰ ξανάρτει. Ἀκόμα τὴ δήλωσή του μελετᾶς ; Μὰ πῶς τὴν ἔμαθες ἀπέξω, δὲ σοῦ φτάνει ;

— Ναί, ἀλήθεια, τὸ σπουδαιότερο ντοκουμέντο τῆς ἐποχῆς μας. Αὐτὸ τὰ λέει ὅλα. Θὰ σοῦ ξαναμιλήσω ἄλλοτε γι' αὐτό, ὅταν θὰ μιλοῦν περισσότερο τὰ πράματα. Τότε. Καὶ δὲ θἀργήσουν. Τὸ βλέπω, τὸ καταλαβαίνω . . . Καὶ δὲν εἶναι, θαρρῶ, ἀνάγκη νὰ εἶναι κανεὶς Κασσάνδρα γιὰ νὰ τὸ καταλάβει . . .

— Μὰ τί, τώρα Κασσάνδρα μοῦγινες ἢ Κάσσανδρος ; Ἐμεῖς σὲ ἐξέραμε Εὐθύφρονα.

— Ναί, μὰ εἶναι, βλέπεις, ἡ κρίση . . . ἢ μᾶλλον ἡ πορεία τῆς κρίσεως . . .

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω . . .

— Μὰ ἔχω ἐ ηγηθεῖ, τὰ εἶπα, τἄγραψα, ἡ θεωρία τοῦ γιατροῦ Γκάμπρτ. Εἶμαι ὑποκείμενόν της. Ἀρχίζει, ὅπως ἀνακάλυψα, ἀπὸ τὴν «ἐξαλλη ἀμηχανία» καὶ τὴν ἔμμονη προσήλωση, προχωρεῖ στὴ μελαγχολία, σὰν καλὴ ὥρα, ἐξελίσσεται χωρὶς ἄλλο σὲ βαρεία μελαγχολία . . .

— Δηλαδή ;

— Γιὰ τὴ Μεγαλόχαρη . . . Καὶ φτάνει πίσω-πίσω στὴ μανία . . .

— Δηλαδή ;

— Γιὰ τὰ σίδερα . . . . μὲ συμπάθιο.

— Ἄλλο πάλι τοῦτο ! Ὅρσε κουβέντες . . . . σὲ παραμονὲς δημοψηφίσματος ! Καὶ τί ; τοῦ πιὸ σύνθετου καὶ μπερδεμένου ἀπ' ὅλα τὰ δημοψηφίσματα. Μὲ τρία ψηφοδέλτια . . . μὲ συμπάθιο.

— Ἄκουσε με, ἀγάπη μου Ξυνόρωδε. Μὴ μοῦ λὲς ἐμένα γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ δημοψηφίσματα. Τὴν τύχη τῆς Ἑλλάδας τὴν ξαίρω καὶ τὴν παρακολουθῶ, σὰν ποὺ μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω, ἀπὸ παιδί, ἀπὸ τότε ποὺ γρίκησα τὸν κόσμο. Εἶναι ἡ ἴδια κι' ἀπαράλλαχτη, ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση, καὶ μὲς ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση. Καὶ νὰ σοῦ πῶ γιατί ; Γιατὶ οἱ αἰτίες ποὺ τὴν κανονίζουν εἶναι πάντα οἱ ἴδιες καὶ χειρότερες τώρα . . . . Καὶ δημοψηφίσματα ἔχω δεῖ τρία ὡς τὰ τώρα, μαζὶ μὲ τοῦτο, μὲς σὲ 25 χρόνια. Τρία . . . μὲ συμπάθιο. Τἄδες ἐσὺ πουθενὰ ἀλλοῦ τέτια μσσκαραλίκια ;

— Μασκαραλίκια ; Γιατί ;

— Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ δεῖς ; Κρῖμας ! Ἔχασες, μιὰ σπουδαία πτυχὴ — ἤγουν ἀπάτη — τῆς νεωτέρας πολιτικῆς ἱστορίας τῶν ἡμιθέων Ἑλλήνων. Λάβε μικρὸν ὑπομονὴ — σὲ μιὰ βδομάδα θὰ γενεῖ. Ἐγὼ ποὺ λές, Ξυνόρωδε, βαστῶ ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Χαμὶτ καὶ τοῦ Γεωργίου τοῦ Α'. Δὲ μὲ πιάνει τὸ μάτι σου ; Ἄ, ἐκεῖνος ἦταν μιὰ φορὰ βασιλέας ! Ἔκανε πολλὰ πράματα ὁ μακαρίτης, πήδηξε πολλὰ παλούκια — τολμηρὸς καὶ σκανταλιάρης καθὼς ἦταν σὲ ὅλα του — καὶ στὸ τέλος ἔβγαινε πάντα λάδι. Τοῦ φωνάζανε καϊζήτω. Πενήντα χρόνια βασίλεψε ὁ ἀρειμάνιος καὶ τί, γεμάτα σκαμπρόζικες φουρτοῦνες καὶ περιπέτειες, κι' ὅμως ἐκεῖ, ἀκλόνητος, κολόνα πάνω στὸ θρόνο του ! Τοῦτοι δῶ οἱ διάδοχοί του, οἱ ψυχροὶ κι' ἀχαΐρευτοι, τὸν ρεζιλέψανε. Ἀφίνω δὰ πιὰ ποὺ στὸ τέλος τὸν ξεκάνανε, τὸν ξεπαστρέψανε τὸν ἄνθρωπο — ἡ πολιτικὴ τῆς Σοφίας ! Αὐτὸς ὁ μαῦρος δαίμονας τοὺς ἔφαγε. Καὶ πίσω-πίσω τὰ προκόψανε, τὰ κάνανε ἀπάνω τους . . . μὲ συμπάθιο.

— Ἄκου πράματα . . .

— Ἐνῶ ἐκεῖνος ἤξαιρε νὰ βασιλεύει. Ἤξαιρε τὴν τέχνη, τὸ οὐ σούλι. «Ὅ,τι τέλει τὰ παιντιά μου» ! Τέχνη μιὰ φορά. Καὶ στὸ τέλος ἔκανε ὅ,τι ἤθελε ἐκεῖνος, δηλαδὴ ὁ πρεσβευτὴς κ. Ἔλλιοτ, ἤγουν ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει τὸ Ἀνακτοβούλιον τῆς Μ. Βρεττανίας, ποὺ τοὺς εἶχε στείλει καὶ τὸν ἔ.αν καὶ τὸν ἄλλον. Χαριτωμένος ἄνθρωπος, μὴ μοῦ πεῖς, ἄφισέ με νὰ τὸν καμαρώσω. Ἔκανε ὁ ἀθεόφοβος ὁλόκληρο ψευτοπόλεμο, τοῦ 97, γιὰ νὰ ἐπιβάλουν οἱ ἄρχοντές του στὴν Ἑλλάδα τὸν Διεθνῆ Οἰκονομικὸ Ἔλεγχο. Φοβοῦμαι πῶς στὸ βάθος τοὺς δούλευε ὅλους. Καὶ κεῖνους ποὺ ἦταν ψηλότερά του, καὶ κεῖνους ποὺ ἦταν χαμηλότερα. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε διαλέξει ἁπλῶς ἕνα λαμπρό, ἀλλὰ ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμα. Καὶ τὸ κράτησε.

— Ἐπάγγελμα ;

— Φυσικά. Γιατὶ πρέπει νὰ ξαίρεις ὅτι πιὸ χαριτωμένος ἀπὸ κεῖνον ἦταν ὁ τρόπος ποὺ δέχτηκε καὶ ἀνέλαβε νὰ γίνει «Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων». Ἡ Γηραιὰ Ἀλώπηξ ἢ Ἀλβιών, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκθρόνιση τοῦ Ὄθωνα (ποὺ ἔπαιρνε τὰ χαμπάρια του καὶ τὰ μαθήματά του μᾶλλον ἀπὸ τὴ Βιέννη), ἀνέλαβε ἐν ὅλῃ τῇ μακροθυμίᾳ της ὡς μεγάλη δύναμις καὶ προστάτις τῆς Ἑλλάδος νὰ τῆς προμηθεύσει τὸν κατάλληλον βασιλέα. Ἀφοῦ γύρισε ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ χτύπησε τὶς πόρτες ὅλων τῶν πειναλέων πριγκήπων, ὅπως εἶπαν χαρακτηριστικὰ τότε στὴ βουλὴ τῶν κοινοτήτων, χωρὶς νὰ βρίσκει κανέναν τοῦ χεριοῦ της (ὑπῆρχαν φαίνεται καὶ σοβαροί, ἔστω καὶ πειναλέοι πρίγκηπες), κατέληξε στὸ τέλος στὴ Δανία. Ὁ Γεώργιος τότε ἦταν ἄγουρο παιδὶ 18 χρονῶν, πάνω στὶς τρέλλες του.

Κι ὁ πατέρας του, ποὺ τὸν κηδεμόνευε, τὸν παζάρεψε μὲ τὸ Φόρειν Ὄφφις καὶ ὡς κύριον ὅρον ἔθεσε τί ἐπιχορήγηση, δηλ. τὶ μισθὸ θὰ παίρνει. Καὶ τὰ κανονίσανε. 12.000 λίρες τὸ χρόνο. Γιὰ ὅλα τἄλλα ἦταν τελείως σύμφωνος. Ξηγημένα πράματα. Καὶ πῆρε λοιπὸν τὸ συμφωνητικὸ καὶ τὸ ὄνομα Γεώργιος καὶ κατέβηκε στὴν Ἑλλάδα βασιλέας ! «Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων» !

— Θαρρεῖς πῶς ἀκούω παραμύθι. Καλὰ τίποτα ἄλλο δὲν πῆρε μαζί του ; Τόσο νέος ; Κανέναν ἀντιπρόσωπο τῆς Ἑλλάδας ;

— Ἄχρηστο πράμα. Οἱ Ἕλληνες δὲ ρωτήθηκαν γιὰ ὅλ' αὐτὰ καθόλου. Ἀπὸ τὸν πατέρα του μονάχα πῆρε καθοδηγητὴ καὶ κηδεμόνα τὸν κόμητα Σπόνεκ, τρομερὰ κωλοπετσομένον περὶ τὰ τοιαῦτα, κι ἀπὸ τὴν Ἀγγλία τὴν ἐντολὴ καὶ τὴν παρακαταθήκη νὰ μὴν ἀφήσει τὴν Ἑλλάδα νὰ ὀρθοποδήσει, νὰ μὴ σηκώσει κεφάλι, νὰ μὴν ἀνοίξει μάτι οὔτε οἰκονομικά, οὔτε πολιτικά, νὰ εἶναι, ὅπως πολὺ ὀρθὰ τὸ διατύπωσε τότε ὁ λόρδος Λοντόντερυ, «ὅπως ἕνας λαὸς τοῦ Ἰνδοστάν». Κι αὐτὸ ὄχι γιὰ ἄλλο τίποτα, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ δημιουργεῖ πράγματα εἰς βάρος τοῦ «μεγάλου ἀσθενοῦς», τῆς Τουρκίας, ἡ ἀκεραιότης τῆς ὁποίας ἦταν τὸ ἀτράγυαχτο πολιτικὸ δόγμα τῆς Εὐρώπης καὶ πρὸ πάντων τῆς Ἀγγλίας, κι αὐτὸ πάλι ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ διὰ τὸν φόβον, τὸν παντοτινὸν φόβον τῆς Ρωσσίας ! Μὴν κατέβει ἡ Ρωσσία στὰ Στενὰ καὶ στὴ Μεσόγειο.

— Δηλαδή, σὰν καλὴ ὥρα . . . . Μωρὲ πῶς μοῦ τἄφερες γύρα-γύρα . .

— Ἔχω ἄδικο ;

— Ἂν εἶν' ἔτσι, ὄχι βέβαια. Μὰ δὲ μοῦ λές, ἦταν καὶ τότε, ὅπως λέν, ληστοκρατία στὴν Ἑλλάδα ;

Ἡ «ληστοκρατία ἐν Ἑλλάδι» παντὸς εἴδους καὶ πάσης μορφῆς, ἐπισήμου καὶ ἀνεπισήμου, εἶναι γιὰ τὴν Ἀγγλία ἡ ἰδανικὴ πολιτικὴ κατάσταση στὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ τώρα τὸ πράμα ἔχει ἀπογίνει, γιατὶ εἶναι πιὰ ἐδῶ οἱ ἴδιοι οἱ Ἐγγλέζοι καὶ τὴν κατευθύνουν . . . Δὲν ἐδιάβασες ὅτι ἐδέησε νὰ μεσολαβήσει ὁ Ἄγγλος σύνδεσμος, γιὰ νὰ καταδεχτεῖ νὰ φύγει ὁ Σούρλας μὲ τὸ στρατηγεῖο του μέσ' ἀπὸ τὴ Λάρισσα ;

— Ναί, μὰ γιατί μὲ βλέπεις ἔτσι . . . .

— Μὲ συγχωρεῖς, εἶναι ἡ κρίση . . . ἡ νέα μου προσήλωση, ἡ νέα ἔξαλλη ἀμηχανία μου . . . . Πές μου, μωρέ, στὴν Παναγία σου, ποὺ τὴν ἀνασκουμπώσανε κι' αὐτὴ γιὰ νὰ τὸν φέρουνε — τί θέλουν ἐπὶ τέλους, τί ἔχουν σοπὸ νὰ φέρουν, βασιλιὰ ἢ φύλαρχο ;

— Ὦ Εὐθύφρων, σύχασε ! Αὐτό, θὰ τὸ δοῦμε, θὰ τὸ δοῦμε !

Ε

Ο ΡΗΓΑΣ Ο ΦΕΡΡΑΙΟΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ὁ πρωτεργάτης τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας, ὁ ἐθνομάρτυς βάρδος τῆς ἐλευθερίας, ὁ Ρήγας ὁ Φερραῖος, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐμπνευσμένος ἀπόστολος καὶ ὁραματιστὴς τῆς ἑλληνικῆς Δημοκρατίας:

«Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ἔγραφε, θὰ τιμᾶ τὴν πραότητα, τὴν ἀνδρείαν, τὸ γηρατεῖον, τὴν υἱϊκὴν φιλοστοργίαν, τὴν δυστυχίαν. Οἱ νόμοι, αἱ ἀποφάσεις τῆς κρίσεως (δικαιοσύνης) καὶ ὅλαι αἱ δημόσιαι πράξεις θὰ λαμβάνουν τὸν τίτλον : ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ.

«Κάθε ἄνθρωπος ὅπου ἤθελεν ἁρπάση τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ τὴν ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ, εὐθὺς νὰ φυλακώνεται ἀπὸ τοὺς ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ἄνδρας, νὰ κρίνεται καὶ κατὰ νόμον νὰ παιδεύεται. Ὅταν ἡ διοίκησις ΒΙΑΖΕΙ, ἀθετεῖ, καταφρονεῖ τὰ δίκαια τοῦ λαοῦ καὶ δὲν ὑπακούει τὰ παράπονά του, τὸ νὰ κάμει τότε ὁ λαός ἢ κάθε μέρος τοῦ λαοῦ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ, νὰ ἁρπάξει τὰ ἅρματα καὶ νὰ τιμωρεῖ τοὺς ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ του, εἶνε τὸ πλέον ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ἀπὸ ὅλα τὰ ΧΡΕΗ ΤΟΥ!»

ΟΙ ΓΛΥΞΒΟΥΡΓΟΙ

(Συνέχεια ἀπ' τὴν 1η σελίδα)

Ἡ παράδοση τῆς Μακεδονίας στοὺς Βουλγάρους, συμμάχους τῶν Γερμανῶν, γιὰ νὰ χτυπήσουν τοὺς συμμάχους ἀπ' τὰ νῶτα, εἶχε σχεδιασθεῖ στὸ Παλάτι, μεταξὺ Κωνσταντίνου καὶ τῆς γερμανόφιλης κλίκας του, τοῦ γερμανοῦ πρεσβευτῆ Μίρμπαχ καὶ τοῦ βούλγαρου Πασσάρωφ.

Ἰδοὺ ἡ ἐμπιστευτικὴ διαταγὴ ποὺ εἶχε σταλεῖ πρὸς τὶς φρουρὲς τῶν συνόρων πρὶν ἀπ' τὴν εἰσβολή :

«Ἐν περιπτώσει ἐμφανίσεως πρὸ τῶν συνόρων ἡμῶν συντεταγμένου γερμανικοῦ στρατοῦ, ἢ γερμανικοῦ μετὰ βουλγαρικοῦ, ἢ βουλγαρικοῦ, αἰτούντων διάβασιν, δὲν θὰ ἀντιταχθοῦν εἰς ταύτην τὰ τμήματα προκαλύψεως, ἀλλὰ θὰ ἀποσυρθοῦν εἰς τὴν ἔδραν τῆς μεραρχίας».

Ἔτσι ἀνοίχτηκαν οἱ πόρτες τῆς Μακεδονίας καὶ οἱ Βούλγαροι μπῆκαν θριαμβευτὲς τὸ Μάη τοῦ 1916. Τὸ Ροῦπελ κατελήφθη μαζὶ μὲ τἄλλα ὀχυρὰ κι' ὁλάκαιρη ἡ ἀνατολικὴ Μακεδονία, ἀπ' τις Σέρρες ὥς τὴν Ἀλεξανδρούπολη. Καὶ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς προδοσίας ἦταν ἡ παράδοση ὁλάκαιρου τοῦ Δ'. Σώματος Στρατοῦ μὲ τὸν προδότη σωματάρχη Χατζόπουλο, ποὺ σύρθηκε στὴν πιὸ ταπεινωτική, γιὰ ἕνα στρατό, ἀπόλεμη αἰχμαλωσία κι' ἔμεινε στὴ Γερμανία ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλύτερο αἶσχος ποὺ μποροῦσε νὰ γ'νει σ' ἕνα στρατό, κατάφορτο ἀπὸ πρόσφατες δάφνες δυὸ νικηφόρων πολέμων. Καὶ τὸ αἶσχος αὐτὸ τὸ ἐνεκόλαψε ἡ στυγερὴ Μοναρχία τοῦ Κωνσταντίνου, συνειδητά, ψυχρά, ἀδίσταχτα.

Ὁ ἑλληνικὸς λαός, ἐπαναστατῶντας, ξέπλυνε ἀργότερα αὐτὸ τὸ αἶσχος. Ὁ ἐπαναστατικὸς ἑλληνικὸς στρατός, μὲ πρωτοπορία τοὺς πολεμιστὲς τοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς Κρήτης, ἐξορμῶντας ἀκάθεκτος ἀπὸ τὸ Σκρᾶ, κυνήγησε τοὺς ἐπιδρομεῖς ὥς τὴ Σόφια! Καὶ γιὰ δεύτερη, τώρα, φορὰ λευτέρωσε τὴν πολύπαθή μας Μακεδονία.

Ο ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ 1922

Ἀπὸ τὸ 1922 μᾶς χωρίζουν εἴκοσι πέντε τόσα χρόνια. Δὲν εἶνε τόσο πολλὰ γιὰ νὰ μᾶς κάνουν ν' ἀπολησμονήσουμε αὐτὸ ποὺ ἐζήσαμε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη: Τὴ ΦΡΙΚΗ καὶ τὸ ΡΙΓΟΣ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Τὸ ΑΙΣΧΟΣ καὶ τὴν ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Τὸν πανελλήνιο ΟΛΟΦΥΡΜΟ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς! Τὸ ἀπερίγραπτο ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ!

***

«Ἐλιὰ—Ἐλιὰ καὶ Κῶτσο βασιλιᾶ».

«Ἔρ—χε—ται! Ἔρ—χε—ται!»

Μ' αὐτὸ τὸ θεοκατάρατο προεκλογικὸ σύνθημα, παρέσυρε στὶς κάλπες τὸν ἑλληνικὸ λαό — τὰ Μαρκόπουλα καὶ τὰ Μενίδια! — τὴν 1η Νοεμβρίου τοῦ 1920, ἡ μοναρχικὴ φαυλοκρατία, ἐγκρέμισε τὸ δημιουργὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδας ἀπ' τὴν ἐξουσία καὶ ἄρχισε τὸ ἔργο τῆς ἐθνικῆς ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ μὲ καλπασμὸ ἰλιγγιώδη! Ὁ οἰνοβαρὴς «Κωτσαρέλλος» στρογγυλοκάθησε ξανὰ ἐπάνω στὸν αἱμοσταγῆ θρόνο του, μὲ τὸ «καϊζερικὸ» στραταρχικὸ ματσοῦκι στὸ χέρι καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Φρανσοὰ Μπουγιόν ἀμείλικτος ἐκδικητὴς τῶν ἀδικοσκοτωμένων γάλλων ναυτῶν μέσα στὶς ἄλλέες τοῦ Ζαππείου μπιαρκάριζε γιὰ τὴν Ἄγκυρα. Ἡ Ἑλλάδα τῶν Σερβῶν καὶ τῶν πέντε θαλασσῶν ἔρμαιο — τώρα — τῶν σαράντα πέντε ἀνέμων.

***

Οἱ πολιτικοὶ ἀγύρτες ποὺ ὁρύοντο «ΟΙΚΑΔΕ» καὶ ἔβλεπαν στὴ μικρασιατικὴ Ἑλλάδα τὴν «ΠΟΜΜΕΡΑΝΙΑΝ» καὶ ζητοῦσαν νὰ «ΑΦΙΠΠΕΥΣΟΥΝ ΤΟ ΑΙΓΑΙΟΝ» θυμήθηκαν τώρα τὴν «Κόκκινη Μηλιά», τὸ «μαρμαρωμένο βασιλιᾶ» καὶ τὰ «μισοτηγανισμένα ψάρια τῆς καλόγρηας» καὶ δὲν.... ἀφίππευσαν. Χωρὶς συμμάχους, μὲ ἐχθροὺς πεισματωμένους τοὺς πρώην μεγάλους συμμάχους, ἐσήκωσαν ὡς ἐθνικό τους λάβαρο τὸν .... Ἀγαθάγγελο, ἐτοποθέτησαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατεύματος τὸν δαφνοστεφῆ μπεκροκανάτα στρατηλάτη τους καὶ ταΐζοντας τὰ «εὐζωνάκια μας» μπόλικη σκουλικιασμένη ρέγγα καὶ ρουβίθια ἐντεροκτόνα τὰ πήγανε στὸ .... Σαγγάριο. Ἐκεῖ τοὺς περίμενε .... ποιός; Ὁ Κεμάλ; Ὄχι! Τοὺς περίμενε ὁ Φρανσοὰ Μπουγιὸν ὁ τρομερὸς ἐκδικητὴς τῶν δολοφονημένων γάλλων ναυτῶν τοῦ Ζαππείου. Τοὺς περίμεναν τὰ φραντσέζικα ὀβιδοβόλα τῶν 15 μὲ τὰ πυρίπνοα στόματα!

Καὶ ὁ «δαφνοστεφὴς» τὸ ἔσκασε προτροπάδην. Ὁ Καρσήακας τῆς Σμύρνης ἦταν πολὺ κοντήτερα στὸ Τατοῖ ἀπ' τὸ βορβορώδη Σαγγάριο.

***

Στὴν Ἀθήνα ἡ Βουλὴ τῶν Λαζάρων — τὶ βόχα! — συζητοῦσε ἀκόμα .... «ἂν ἔπρεπε νὰ δοθεῖ δικαίωμα ψήφου εἰς τὰς γυναίκας», ὅταν ξέσπασε ὁ μικρασιατικὸς τυφῶνας. Ὁ πρωθυπουργὸς τῶν «περιπεπλεγμένων περιπλοκῶν» καὶ ἡ πολιτικὴ βρωμοπαρέα του — μέσα σ' αὐτοὺς καὶ ὁ καταβροχθίσας μὲ τὴ μέθοδο τῆς «ψαλλίδας» τὰ περιουσιακὰ λείψανα τοῦ πολεμορημαγμένου Ἑλληνικοῦ λαοῦ Πρωτοπαπαδάκης — ἐσάρκαζεν ὅταν ὁ μεγάλος Ἕλληνας πατριώτης, ὁ ἐξόριστος Βενιζέλος τοὺς ξόρκιζε ἀπ' τὸ Παρίσι: — «Γυρίστε πίσω! Γυρίστε! Περιορίστε τὸ μέτωπο καὶ γαντζωθεῖτε στὴ γραμμὴ τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν»!

Καὶ ἡ καταστροφὴ ἦρτε, φριχτή, ἀπαίσια, ἀνατριχιαστικὰ τρομερή!

***

Τὰ φαράγγια τῆς Ἀνατολῆς γέμισαν ἑλληνικὰ κόκκαλα. Καπνοὶ καὶ φλόγες σκέπασαν τὰ πρόσχαρα ἑλληνικὰ χωριά. Τὸ τσέτικο φάσγανο δούλεψε δραστήρια πάνω σὲ χιλιάδες ἑλληνικοὺς τραχήλους, ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκούς.

Θρῆνος στὴ Μαγνησία. Κοπετὸς στὴν Πέργαμο. Ὁλοφυρμὸς στὸ Ἀϊβαλί. Κ' ἡ πεντάμορφη Σμύρνη, ἕνα γιγαντιαῖο ὁλοκαύτωμα ἐπάνω στὸ αἱμόβρεχτο σκῆνος τοῦ μαρτυρικοῦ δεσπότη της. Ὁ στρατὸς τῶν «ἡρώων» τοῦ Σκρᾶ καὶ τῆς Δοϊράνης — ἕνας ἀξιολύπητος συρφετός. Ἕνα κοπάδι ἀπὸ φρενιασμένα ζωντόβολα ποὺ ἔτρεχαν πατεῖς με — πατῶ σε πρὸς τὴ θάλασσα. Ὁ «δαφνοστεφὴς» στρατηλάτης ποὺ εἶχε στημένο τὸ ταβερνοστρατηγεῖο του στὸν Καρσήακα, μετέφερεν ἐγκαίρως στὸ δροσόλουστο Τατοῖ τὶς κρασοκατανυκτικὲς στραταρχικὲς ἀπασχολήσεις του. Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ, οἱ προδομένοι φαντάροι, ὅσοι δὲν ἀφῆκαν τὰ τομάρια τους στὸ δρόμο κι' ὅσοι δὲν πῆραν τὸν ἐπαίσχυντο δρόμο τῆς αἰχμαλωσίας, οὔρλιαζαν στὶς ἀκρογιαλιὲς τῆς ἀνατολῆς, προσμένοντας τὰ πλοῖα τῆς σωτηρίας. Καὶ μαζί τους ἕνα καὶ πάνω ἑκατομμύριο ἀνθρώπινες ψυχές, ὅλος ὁ ξεριζωμένος μικρασιατικὸς ἑλληνισμός. Αὐτὸς ποὺ κατόρθωσε νὰ γλυτώσει καὶ νἄρθει στὴν Ἑλλάδα. Καὶ μόλις ἦρθε ἄκουσε τοὺς ἐθνοπροδότες, τοὺς σφαγιαστές του, νὰ τὸν λένε «τουρκόσπορο!» Καὶ τοὺς ἀκούει τώρα αὐτοὺς τοὺς ἴδιους νὰ τοῦ προσάπτουν νέο πιστοποιητικὸ καταγωγῆς. Τώρα τὸν βάφτισαν «βούλγαρο»!

***

Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ποὺ ἔμειναν; Ἕνα χρόνο κράτησε τὸ ἀτιμωτικὸ μαρτύριο τῶν ἑλλήνων αἰχμαλώτων, τῶν τραγικῶν αὐτῶν θυμάτων τῆς δυναστείας τῶν Γλυξβούργων.

Νὰ πῶς τοὺς εἶδε ὁ Γάλλος συγγραφέας Πιέρ Μπενουᾶ ποὺ ταξίδευε τότε στὴν Ἀνατολή:

«Τὸ τραῖνο ἔφθασε στὸ Καράκιοϊ. Ὁ σταθμὸς γεμάτος στρατό. Κοπάδια ἐλεεινὰ οἱ ἕλληνες αἰχμάλωτοι δουλεύουν γύρω στὰ βαγόνια. Ἀπαίσιες μαντύες, λερωμένες, φαγωμένες ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ τὸ νερό. Τοὺς κοντεύω. Ἔχουν στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς τους τὴν ἀποβλάκωση ποὺ δίνει ἡ βορειὰ δουλειά, ἴδια ὅλες τὶς μέρες. Τὰ γένεια τους ἔχουν μεγαλώσει πυκνά, καθὼς ποὺ μεγαλώνουν τὰ γένεια στοὺς νεκρούς Ποιός μπορεῖ νὰ μὴν τοὺς σπλαχνιστεῖ αὐτουνοὺς τοὺς κακόμοιρους; Συλλογιέμαι τὴ μοῖρα τους.....»

Ποῦ εἶσαι, τώρα, ποῦ βρίσκεσαι, Γιώργη Σοφὲ ἀπὸ τὰ Βασιλικά, Ἀντώνη Σταυρακέλλη ἀπ' τὴν Ἁγιὰ Παρασκευή, Δημήτρη Ἰωαννίδη ἀπ' τὸ Μόλυβο, Στρατῆ Καπιώτη ἀπ' τὸ Πλωμάρι, Παναγῆ Σαντῆ ἀπ' τὸν Πολιχνίτο, Ἀντώνη Πιτσούλη ἀπ' τὸ Μεσότοπο, τ' ἀδέρφια οἱ Καθιῶτες ἀπ' τὴ Μόρια, Μιχάλη Μωραΐτη, Λευτέρα Φούσκα, Γιάννη Σουβατζῆ ἀπ' τὴ Μυτιλήνη;

Τὸ θυμόσαστε ἐκεῖνο τὸ θλιμένο σαββατιάτικο δειλινὸ ποὺ σᾶς ξεμπάρκαρε πέρα στὸ μῶλο ἡ «Κεφαλλωνιά» ζωντανὰ πτώματα, ἀνθρωποειδῆ σκιάχτρα, σιλουέττες βρυκολακιασμένων νεκρῶν; Τὸ θυμᾶστε, ἀδέρφια; Ἔ, τότες, στεριὰ καὶ πέλαγα καὶ οὐρανοί, σείστηκαν κι' ἀντιβούϊξαν τὸ φοβερὸ ΑΝΑΘΕΜΑ, τὴν τρίσβαθη ΚΑΤΑΡΑ ποὺ πετάχτηκε ἀπ' τὰ στήθεια τοῦ λαοῦ μας —ἕνα στῆθος!—νὰ πνίξει τὴ στυγερὴ δυναστεία ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ.

ΔΥΟ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ
ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ
τῶν ἐν τῇ πόλει Μυτιλήνης ἰατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν

Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἰατροὶ καὶ φαρμακοποιοὶ διαδηλοῦμεν τὴν πίστιν μας πρὸς τὸ Δημοκρατικὸν πολίτευμα, ὡς τὸ μᾶλλον συγχρονισμένον καὶ διασφαλίζον πληρέστερον τὰς ἐλευθερίας καὶ τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν καὶ ὑποσχόμεθα νὰ ὑποστηρίξωμεν τοῦτο κατὰ τὸ ἐνεργηθησόμενον δημοψήφισμα, διὰ παντὸς νομίμου μέσου.

Γεώργιος Χιωτέλλης, Εὐστρ. Σαλατέλλης, Σ. Συνόδης, Μ. Κουτζουκίδης, Ι. Χιωτέλλης, Παν. Δουκαρέλλης, Κ. Γιαννόπουλος, Πλάτων Πλάτων, Βλ. Ἠπειώτης, Ε. Καπλανέλλης, Θ. Κασάπογλου, Γεώρ. Βαρελτζίδης, Α. Παπαγεωργίου, Εὐστρ. Χιωτέλλης, Β. Παπαδόπουλος, Ἠλ. Χιωτέλλης, Π. Σουλάκης, Ε. Τσόχατζης, Γ. Φρύσσας. Ε. Σάκκης, Ι. Χ'' Δημητρίου, Ι. Χ'' Γιάννης, Α. Κομνηνός, Ν. Τσεσμελῆς, Λ. Χ'' Λεωνίδας.

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ
τῶν παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Μυτιλήνης διωρισμένων δικηγόρων

Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι δικηγόροι δηλοῦμεν ὅτι πιστεύομεν εἰς τὸ Δημοκρατικὸν πολίτευμα ὡς τὸ καταλληλότερον διὰ τὴν χώραν μας, ὡς τὸ μᾶλλον συγχρονισμένον καὶ διασφαλίζον πληρέστερον τὰς ἐλευθερίας καὶ τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν καὶ ὑποσχόμεθα νὰ ὑποστηρίξωμεν τοῦτο κατὰ τὸ ἐνεργηθησόμενον δημοψήφισμα διὰ παντὸς νομίμου μέσου.

Γεώργιος Κορτέσης, Χρῆστος Κόρακας, Γεώργιος Φωτίου, Παναγιώτης Κουντουρᾶς, Ἀνδρόνικος Καμπᾶς, Εὐστράτιος Κανάραχος, Δημήτριος Τασσᾶς, Ἰωάννης Ἀλατζᾶς, Γεώργιος Μυγιάκης, Γεώργιος Καρπέτας, Πανάγος Παρρῆς, Γεώργιος Γιαλούρης, Δημήτριος Κατσάνης, Σ. Σάββας, Εὐριπίδης Καμαρός, Μ. Κάβουρας, Ἀντ. Καμπουρόπουλος, Π. Χιωτέλης, Ἰ. Σαχπάλογλου, Γ. Βαμβουλῆς.

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΜΙΣΟ ΑΙΩΝΑ
ΠΕΝΤΕ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΜΑΣ

Ὁ Δεληγιάννης καὶ τὸ κόμμα τῆς φαυλοκρατίας. Τρικούπης ὁ ριζοσπάστης.—Ἡ ὁμάδα τῶν πέντε Δημοκρατικῶν.—Ὁ ὀργίλος καὶ ἀνυπόταχτος Φιλήμονας.—Χοϊδᾶς ὁ ἀτρόμητος μονομάχος.—Ἔψαλλε τὸν ἀναβαλλόμενο Γεωργίου τοῦ Α'. καὶ αὐτοκτόνησε μέσα στὴ φυλακή.

Ὅταν τὸ Φλεβάρη τοῦ 1883 πέθανε ὁ Ἀλέξανδρος Κουμουνδοῦρος, δημιουργήθηκε μιὰ νέα πολιτικὴ κατάσταση στὴν Ἑλλάδα, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ζυμώσεις καὶ ἀνασυνθέσεις τῶν πολιτικῶν κομμάτων. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς Κουμουνδουρικοὺς ἀνακηρύξανε ἀρχηγό τους τὸ Θεόδ. Δεληγιάννη. Ἄλλοι σχηματίσανε μικρὲς πολιτικὲς ὁμάδες κι' ἄλλοι μὴ μπορῶντας νὰ γίνουν ἀρχηγοὶ καὶ μὴ θέλοντας νὰ εἶναι ὁπαδοί, πολιτευθήκανε ὡς ἀνεξάρτητοι. Ἡ μεγαλύτερη ὁμάδα ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Χαριλάου Τρικούπη ἐμφανίστηκε μὲ πρόγραμμα ἀρκετὰ ριζοσπαστικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Τὸ κόμμα ὅμως τοῦ Δεληγιάννη, ποὺ ἦταν ὁ μεγαλύτερος κληρονόμος τοῦ κουμουνδουρικοῦ κόμματος, ἐμφανίστηκε ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν συντηρητικὸ κόμμα στὴ βουλή, μὲ ἄκρως δημαγωγικὰ συνθήματα ἀντίκρυ στὸ λαό. Ἦταν ὁ πρόγονος, ὁ γεννήτορας τοῦ σημερινοῦ λαϊκοῦ κόμματος. Τὴν ἴδια αὐτὴ ἐποχή, ἀνάμεσα στὶς δυὸ κύριες πολιτικὲς δυνάμεις ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὰ κόμματα Δεληγιάννη καὶ Τρικούπη, ἔκανε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐμφάνισή του στὴ βουλὴ τὸ νέο κόμμα τῆς Δημοκρατίας.

Τὸ κόμμα αὐτὸ ἱδρύθηκε ἀπ' τὸ λαμπρὸ δημοσιογράφο καὶ ἐκδότη τοῦ «Αἰώνα» Τιμολέοντα φιλήμονα, τὸ Γεώργιο Φιλάρετο, τὸν Ἀ. Πετσάλη, τὸ Γ. Μαυρομαρᾶ καὶ τὸ Ρόκκο Χοϊδᾶ. Ὁ τελευταῖος ἦταν Κεφαλονίτης, ἔτρεφε μεγάλη γενειάδα καὶ ἦταν ἔξοχος ρήτορας καὶ ἀτρόμητος μονομάχος. Ἔβγαινε συνέχεια βουλευτὴς Ἀθηνῶν. Οἱ πέντε αὐτοὶ ἀποτελοῦσανε τὴ Δημοκρατικὴ Ὁμάδα μὲ ἀρχηγὸ τὸν Φιλήμονα ποὺ ἦταν μεγάλης ἀξίας ἄνθρωπος, ἤξερε πολλὲς γλῶσσες καὶ εἶχε ὡραῖο ἀρχαϊκὸ κεφάλι. Ὁ Φιλήμονας μιλοῦσε καὶ ἔγραφε ὡραῖα καὶ μὲ σπάνιο θάρρος. Ἦταν χαρακτῆρας δύστροπος καὶ ἀνυπόταχτος, ὁρμητικὸς καὶ εὐερέθιστος.

Ὁ Ρόκκος ὁ Χοϊδᾶς ἦταν ὁ μόνος ἀπ' τοὺς πέντε ποὺ ἔμεινε μέχρι τοῦ θανάτου, πιστὸς στὴ Δημοκρατία. Οἱ ἐπιθέσεις του, μέσα στὴ βουλή, ἐνάντια στὸ Στέμμα ἦταν βιαιότατες. Κατὰ τὸ 1889 ἔγραψε ἕνα ἄρθρο ὑβριστικώτατο γιὰ τὸ βασιλέα Γεώργιο. Παραπέμθηκε σὲ δίκη καὶ καταδικάστηκε σὲ πολύχρονη φυλάκιση. Στὶς φυλακὲς τῆς Χαλκίδας, ὅπου ἐξέτιε τὴν ποινή αὐτοκτόνησε.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ
ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΙΣ 10 30 Π.Μ.
ΣΤΟΝ ΥΠΑΙΘΡΙΟ 'ΟΡΦΕΑ,

ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΧΡΕΟΣ

Τὶς μέρες τοῦτες τὶς μαῦρες καὶ σκοτεινὲς ποὺ περνᾶ ἡ τρικυμισμένη Ἑλλάδα, ἡ πονεμένη καὶ ρημαγμένη Ἑλλάδα, ἡ σταυρωμένη καὶ προδομένη Ἑλλάδα, ἡ ἀτιμασμένη Ἑλλάδα, σὲ σᾶς κρατᾶ καρφωμένα τὰ μάτια της, ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ, τοῦ παλιοῦ καὶ τοῦ νέου καιροῦ, σὲ σᾶς τοὺς τίμιους ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ, τοὺς ἁγνοὺς ΕΛΛΗΝΕΣ.

Ἐσεῖς θὰ τὴ βγάλετε αὐτὴ τὴν ἀγαπημένη μαρτυρικὴν ΕΛΛΑΔΑ ἀπ' τὸ χεῖλος τοῦ ἄπατου γκρεμοῦ, ἐσεῖς θὰ τὴν τραβήξετε μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες τῆς φριχτῆς πυρκαγιᾶς, ἐσεῖς θὰ τὴν ἀνασύρετε μέσα ἀπ' τὸν κόκκινο βοῦρκο τοῦ αἵματος καὶ τῆς ἀδελφοκτόνας σφαγῆς.

Ἅγνοι Ἕλληνες πατριῶτες, ἀδράχτε στὰ χέρια σας τὴν ΕΛΛΑΔΑ προτοῦ γκρεμιστεῖ στὸ χάος! Τσακίστε τὰ ἀλκοολικὰ χέρια ποὺ ἁπλώνονται πρὸς τὸ λαρύγγι της! Λυτρώσατέ την ἀπ' τὴ θανάσιμη περίπτυξη τοῦ μοναρχοφασιστικοῦ Μινωταύρου!

—ΕΛΛΗΝΕΣ!—ΛΕΣΒΙΟΙ!—ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ—ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΝΕΤΕ—ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ—ΟΛΟΔΟΞΑΣΤΗ—ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΡΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ!

—ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΝΕΤΕ ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ 25η ΜΑΡΤΙΟΥ!

—ΜΑΥΡΟ ΣΤΟΥΣ ΓΛΥΞΒΟΥΡΓΟΥΣ!—ΜΑΥΡΟ ΣΤΑ ΛΙΜΑΣΜΕΝΑ ΤΣΑΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΡΧΟΦΑΣΙΣΜΟΥ!

ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΔ

Ἡ Διευθύνουσα Ἐπιτροπὴ τοῦ Γαλλικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος μὲ ἔγγραφό της πρὸς τὸ Σοσιαλιστικὸ Κόμμα ΕΛΔ, τὸ κάλεσε νὰ παρακολουθήσει τὶς ἐργασίες τοῦ Συνεδρίου του ποὺ συνέρχεται στὸ Παρίσι ἀπὸ τὶς 29 Αὐγούστου ὥς τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1946. Τὸ Κόμμα μας ἀποδίδοντας ἐξαιρετικὴ σημασία στὴν παρουσία του στὸ Γαλλικὸ Σοσιαλιστικὸ Συνέδριο, τόσο γιὰ τὰ ἐσωτερικὰ ὅσο καὶ γιὰ τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα τῆς χώρας μας καὶ μολονότι τὸ Συνέδριο συμπίπτει χρονικὰ μὲ τὸ δημοψήφισμα, ἀπεφάσισε νὰ δεχθεῖ τὴν πρόσκληση αὐτή. Πιθανώτατα θὰ ἀντιπροσωπεύσει τὸ Κόμμα μας στὸ Γαλλικὸ Σοσιαλιστικὸ Συνέδριο, ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρος τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος ΕΛΔ σ. Ἀλ. Σβῶλος. Εἶνε γνωστὸ πὼς τὸ καθημερινὸ ὄργανο τοῦ Γαλλικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος «Ποπυλαὶρ» πῆρε ἤδη ἐνεργὸ θέση ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν δικαίων.

Η ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΕΙΡΗΝΗ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ 25.— Ἡ Οὐκρανικὴ ἀντιπροσωπεία ἀπηύθυνε ἔντονη διαμαρτυρία στὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας τῶν Ἡν. Ἐθνῶν γιὰ τὴ σοβαρὴ κατάσταση ποὺ δημιουργήθηκε στὴ Βαλκανική, κατάσταση ποὺ ἀποτελεῖ σοβαρὸ κίνδυνο γιὰ τὴν εἰρήνη στὴν περιοχὴ αὐτὴ τῆς Εὐρώπης. Κύρια ἀφορμὴ γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς τέτοιας κατάστασης εἶνε τὰ πολυάριθμα ἐπεισόδια ποὺ συμβαίνουν στὰ Ἑλληνοαλβανικὰ σύνορα. Συμμορίες ὀργανούμενες στὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος εἰσέρχονται στὴν Ἀλβανία μὲ τὸ σκοπὸ νὰ προκαλέσουν σύγκρουση καὶ νὰ δώσουν τὴν πρόφαση γιὰ τὴν ἀπόσπαση τῆς νοτίου Ἀλβανίας.

Ἡ κατάσταση, λέγει ἡ διαμαρτυρία, ἔχει ἐπιδεινωθεῖ ὕστερα ἀπ' τὶς τελευταῖες δηλώσεις τῆς ἑλληνικῆς κυβέρνησης ποὺ διϊσχυρίζεται ὅτι καταδιώκεται ἡ ἑλληνικὴ μειονότητα στὴν Ἀλβανία καὶ ὅτι οἱ ἕλληνες ἀναγκάζονται νὰ προσφύγουν στὴν Ἑλλάδα γυρεύοντας σωτηρία. Μὲ τέτοια πολιτικὴ ἀναζωογονοῦνται, λέγει ἡ διαμαρτυρία, τὰ παλιὰ ἐθνικιστικὰ μίση ποὺ ἀπειλοῦν νὰ μεταβάλουν τὴ Βαλκανικὴ σὲ καινούρια ἑστία διεθνῶν συγκρούσεων. Ὁ κύριος ὑπεύθυνος γιὰ τὴ δημιουργία τῆς καταστάσεως αὐτῆς εἶνε τὰ βρεττανικὰ στρατεύματα ποὺ βρίσκονται σήμερα στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπεμβαίνουν στὰ ἐσωτερικά της, ὑποθάλποντα καὶ ἐνισχύοντα ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ προηγουμένως εἶχαν συνεργασθεῖ μὲ τοὺς ἐχθρούς. Χαρακτηριστικὸς εἶνε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει ὀργανωθεῖ τὸ δημοψήφισμα γιὰ νὰ καταπνιγεῖ ἡ θέληση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐν τέλει, ἡ Οὐκρανικὴ ἀντιπροσωπεία ζητεῖ, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Καταστατικοῦ, τὴν ἄμεση σύγκληση τοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν ἐξέταση τοῦ ζητήματος.

Τὸ Συμβούλιο θὰ συνέλθει τὴν Τετάρτη. Δὲν ἔγινε γνωστὸ ἂν ἡ Οὐκρανικὴ καταγγελία θὰ τεθεῖ σὲ συζήτηση τὴν ἴδια μέρα ἢ ἀργότερα.

ΑΘΗΝΑ 25.— Τηλεγραφοῦν ἀπ' τὸ Παρίσι ὅτι ὁ Τσαλδάρης προέβη σὲ ἐκτενεῖς δηλώσεις ὕστερα ἀπ' τὴν προσφυγὴ τῆς Οὐκρανίας στὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας ἐνάντια στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Τσαλδάρης ἐδήλωσε ὅτι τὰ βρεττανικὰ στρατεύματα δὲν ἐπεμβαίνουν καθόλου στὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα τῆς χώρας, οὔτε ἀνεμίχθησαν στὴν ὑπόθεση τοῦ δημοψηφίσματος τὸ ὁποῖο θὰ διεξαχθεῖ κ